

OS MELLORES REIS

Mari Luz (As Somozas)

PRIMEIRA ESCENA

Os nenos sentados no patio.

NENO 1.- Vides xogar á miña casa co que me trouxeron os reis?

NENO 2.- Buah! A min si que me trouxeron cousas! Este ano meus pais fóronas mercar á Coruña.

ÁNXEL.- Pois a min tráenmas hoxe os Reis.

NENO 1.- Pero aínda cres nesas parvadas?

NENO 2.- A min cómpranme todo meus pais, que non hai tales reis.

JOSEÍÑO.- Si que os hai! A min o ano pasado trouxéronme un coello pequeno.

ÁNXEL.- Eu creo que si que existen, o que pasa é que ás veces acaban as cousas e déixannos outras.

NENO 1.- Si ho... E por iso che deixan un coelliño! Ha, ha! Iso é que seus pais non podían mercar algo mellor.

UXÍA.- Non te rías de meu irmán.

NENO 2.- Non rimos del muller!

NENO 1.- Acordádesvos, o ano pasado, cando viñeron os da tele á escola, preguntáronnos o que nos trouxeran?

ÁNXEL.- Si, o da tele quedou pasmado co coello.

NENO 1.- Eses si que riron un pouco. Non credes?

TODOS.-(*Asenten*) Son uns meticóns.

UXÍA.- Nós temos que ir para a casa que se hai que deitar cedo, veña Joseíño, se non, non nos traen o xogo de montar.

ÁNXEL.- Pedístelo para os dous, Uxía?

UXÍA.- Si, porque este ano meu pai dixo que pedisemos pouco que había que repartir cos negriños de África.

JOSEÍÑO.- Eu vou romper o peto para mandarlles algo do meu.

ÁNXEL.- (*Pasándolle unha man pola cabeza*). Iso está moi ben Joseíño... quen tivera un irmán coma ti.

UXÍA.- Ala! Ata mañá.

NENO 1.- Eu tamén marcho, xa que non queredes vir.

NENO 2.- E eu, espérame Uxía que vou ver o coello outro pouco.

SEGUNDA ESCENA

Na cociña dunha casa.

NAI.- Veña Ánxel, lava as mans que imos cear.

ÁNXEL.- Buah! (*Deixase caer nunha cadeira*)

NAI.- Que che pasa home?

ÁNXEL.- É que algúns nenos din que os reis non existen, e todo iso.

PAI.- E ti que cres fillo?

ÁNXEL.- Eu non teño dúbida de que os hai, pero o que non entendo é que a uns lle traian moito e a outros tan pouco.

PAI.- E por iso mentiches o ano pasado cando viñeron os da TV...

ÁNXEL.- É que Joseíño dixera o do coello, e ríranse todos del.

NAI.- Pero a Joseíño gustoulle ese coello, quérelle. Para el é máis importante ca ningún xoguete. A ver que argallada come na túa man, dórmeche no colo e faiche compañía.

ÁNSEL.- Xa o sei mamá, pero Joseíño é diferente aos demais nenos.

AVÓ.- Come, que che vai enfriar.

ÁNSEL.- E ti, que dis disto avó?

AVÓ.- Pois ben, vouche contar unha cousa, cando eu era pequeno, na miña casa eramos moi pobres e non había ás veces nin para comer. Un Nadal, meu pai foi traballar ata de noite para poder regalarnos algo, mercounos uns zapatos a cada un. Os primeiros zapatos que tiveron, eu sei que non foron os Reis en persoa, pero dalgún modo estiveron alí, no corazón do meu pai, no teu e no meu.

ÁNSEL.- Si avó, pero, por que ós pobres non nos traen o mesmo ca aos ricos? Acaso somos menos ca eles?

NAI.- Pero neno! É que non entendes o que che dixeron? Non foi o neno Xesús o neno máis pobre do mundo? Os reis en persoa foron levarlle agasallos. O verdadeiro sentido do día de Reis non é regalarnos cousas uns aos outros, se non dar o mellor de nós mesmos, o cariño, a compañía, as cousas son o de menos.

PAI.- Fállle caso aos maiores fillo, que saben do que che falan.

AVÓ.- É certo, Ánxel a min dáme compañía, trátame ben e déixate de inventos.

ÁNSEL.- (*Levantase e dálle un bico a todos*). Credes, que será tarde para facer outra carta?

AVÓ.- Non che sei, se cadra non.

ÁNSEL.- Pois, vou axiña pedir o que máis quero.

PAI.- Papá, para que lle das ás ao neno? Ben sabes que este ano non lle mercamos nada, con todos os gastos que tivemos.

NAI.- E os que van vir, que aínda non lle dixemos nada do novo irmán que vai ter.

PAI.- Eu pensaba darlle algúns cartos, que mercara unha lambonada. Ademais xa non é ningún neninho para crer nesas cousas.

TERCEIRA ESCENA

Petan á porta

NAI.- Quen será a estas horas?

ENRIQUE.- Está o señor Pepe?

NAI.- Avó, é Enrique.

AVÓ.- Pasa Enriquíño, pasa.

ENRIQUE.- Tráíolle o encargo da Coruña

AVÓ.- Pero pasa e toma un café.

ENRIQUE.- Agradézollo moito, pero teño présa. Pilar ten feita a cea, non vexades como se pon se chego tarde.

AVÓ.- Chegaron os cartos?

ENRIQUE.-Vaia, aínda me sobrou isto.

AVÓ.- Pois, déixaos para tomar un vaso.

ENRIQUE.-Aí, gracias señor Pepe, boas noites a todos (*vaise*).

NAI.- Pero isto que é avó?

AVÓ.- Vós non podíades mercalo, así que andei aforrando e merquei un detallíño, que para o neno é moi importante, aínda que non nolo pareza.

PAI.- (*Abrazando ao avó*) Papá como é!

AVÓ.- Lisca, lisca que vou para a cama.

(Quedan os pais sós)

NAI.- Ánxel vaise poñer moi contento.

PAI.- E mañá sen falta dicímoslle o do bebé.

NAI.- Deus, xa custaba criar un, e agora xa vén outro.

PAI.- *(Dándolle un aloumiño)* Veña muller que onde comen catro, comen cinco.

CUARTA ESCENA

(Mañá de Reis, almorzando na cociña)

ÁNXEL.- *(Entra na cociña todo alporizado)* Papa! Mamá! Viñeron os reis? Viñeron os reis avó?

PAI.- Si, deixáronchos aquí.

ÁNXEL.- *(Abre o paquete)*. Que ben, era a segunda cousa que máis quería! Fuches ti avó?

AVÓ.- Non.

ÁNXEL.- Sei que fuches ti avó, pero non importa, porque hoxe sei que hai uns reis, que están no noso corazón, quérote avó.

PAI.- E isto? *(Saca un pergameo)*

ÁNXEL.- *(Ábreo e le)* Vale por un irmán coma Joseíño. Deus! Estaba no certo! Onte rachei a primeira carta e escribín outra, pedindo isto.

(Míranse todos estrañados).

ÁNXEL.- Voulo contar aos meus amigos. *(Vaise)*.

NAI.- Fuches ti, avó?

AVÓ.- Que me prendan se sabía algo disto.

PAI.- Pois a min non me miredes.

TODOS.- Deus!

QUINTA ESCENA

(Os nenos sentados no patio)

NENO 1.- *(Achéganse outros)* Vindes ver despois o telescopio que me trouxo meu pai?

NENO 2.- Hoxe non podemos, quedamos con Uxía e Joseíño para verlles os coellos que pariu a coella.

ÁNXEL.- Vainos dar un a cada un.

NENO 1.- Se meu pai me deixara ter un...! Cambiábacho polo telescopio. A ver para que quero eu ese cacharro.

NENO 2.- Para ver de cerca as pernas da profe de mates.

UXÍA.- Se queres un, dámoscho a ti tamén. Témolos na nosa casa, pero é teu, vale? E valo ver cando queiras.

NENO 1.- Dádesmo de verdade?

MESTRA.- Que, rapaces? Traedes moitas ganas de estudar?

ÁNXEL.- Mirade, veñen os da tele.

(Entra un xornalista e un cámara)

NENO 1.- Este ano tócanos rimos del.

MESTRA.- Pero non terán outra cousa que facer?

XORNALISTA DA TV.- Estamos no patio da escola, para saber que lle trouxeron os reis este ano aos nenos galegos. A ver, este rapaz tan listo, a ti, que che trouxeron?

NENO 1.- Un coello.

XORNALISTA DA TV.- Un coello? Pero pedirías algo máis, supoño? Coma o disco da TV. A ver ti rapaz, que che trouxeron a ti?

ÁNXEL.- Un irmán, máis un coello.

XORNALISTA DA TV.- Vaia, vaia, como son estes rapaces, pero, é que ninguén pediu o disco da TV?

MESTRA.- Pero terá pouca vergoña, preguntándolle iso aos nenos...? A cada un trouxéronlle o que puideron, e por riba facendo propaganda do seu disco.

TV.- Desculpe señora. Rapaces, dicide que si e douvos un carameliños.

TODOS.- Non!

UXÍA.- Vostede riuse o ano pasado do meu irmán.

TV.- *(Dille ao cámara)* Corta! Corta!! Que aquí son todos uns parvos.

ÁNXEL.- *(Colle o micro)* A min o ano pasado só me trouxeran unha carteira, mentín para estar á altura dos demais. Este ano meu avó tróuxome un bo regalo, pero o mellor foi o que me ensinou. Nunca dubidou de que existiran os reis, agora eu tampouco. Os reis están no corazón da boa xente que cre neles.

FIN